

[Erling Dinesen.]

at lovforslaget ville blive gennemført; så er det jo for rederiforeningen ganske risikofrit at sige nej til hvad som helst, og det gjorde man altså.

Jeg vil gerne sige, at det havde været rimeligt, om regeringen i det mindste havde afventet, om rederiforeningen ville gøre alvor af sin trussel — det er jeg nemlig slet ikke sikker på den ville. Det gjorde regeringen ikke; tværtimod stillede man omgående ambulancetjenesten til rådighed for skibsrederne. Efter dette mener jeg ikke, der kan være nogen som helst tvivl om, at regeringen helt ensidigt har været skibsredernes interesser, og at alle de fremførte påstande om neutralitet og upartiskhed i sagen er ganske uholdbare. Det er ikke noget neutralt indgreb, regeringen foretager i denne sag, det er et indgreb, som er direkte vendt mod funktionærerne. Det er et indgreb, som er vendt mod lønmodtagerne, og det er et indgreb, som kan få farlige konsekvenser både for forhandlingsret og for forhandlingsfrihed fremover.

Det er jo almindelig kendt, — det behøver jeg ikke at gå nærmere ind på — at regeringen og folketinget har foretaget indgreb i forskellige situationer, når vigtige samfundsinteresser stod på spil. Nu oplever vi, at den part, som har været tvunget til at vørsle strejke for at få realitetsforhandlinger i gang, og som begrænser denne konflikt, bl. a. efter opfordring fra regeringen og i tillid til, at konflikten så kan forløbe normalt, alligevel bliver straffet med tvungen voldgift. Jeg synes, det er uhyggelige perspektiver for lønmodtagerne her i landet, som denne udvikling indeholder. I øvrigt er det også en uholdbar påstand, at en tvungen voldgift er et neutralt organ i en interessekonflikt. Jeg kunne egentlig godt lide at vide, hvordan danske arbejdere og funktionærer havde været stillet både økonomisk og socialt, såfremt et såkaldt uvildigt organ, som jo altid må bygge på det bestående, skulle have løst deres problemer. De var ikke kommet ret langt, disse lønmodtagergrupper, hvis de ikke havde været i stand til at kæmpe sig frem.

Spørgsmålet er så, hvad regeringens videre sigte er med denne lovgivning. Er det meningen, at den skal være en forløber for en permanent tvungen voldgiftsord-

ning, som det radikale venstre tidligere har foreslået? Hvis man læser lederen i Berlingske Tidende fra i søndags, kan man jo nok få bange anelser, da de konservative jo spiller en væsentlig rolle i regeringen — det er min fornemmelse — og da det formentlig er konservative synspunkter, som er udtrykt i Berlingske Tidendes leder. I denne artikel fremhæves det, at alle konflikter vil ramme samfundsmæssige interesser, og artiklen slutter med følgende:

„Ingen kan have interesse af at oprettholde muligheden for konflikter som led i fornyelse af overenskomsterne på arbejdsmarkedet. Og denne mulighed kan kun varigt udelukkes gennem oprettelse af et permanent organ, hvortil folketinget kan henvise de for samfundet skadelige konflikter.“

Man har altså først fastslået, at alle konflikter er skadelige, og dernæst, at skadelige konflikter skal stoppes ved voldgift, altså permanent. Derfor synes jeg heller ikke, der er noget at sige til, at lønmodtagerorganisationerne er betænkelige, at de er mødt op for at protestere; det gælder LO-organisationerne, det gælder arbejdslederne og de tekniske funktionærorganisationer, det gælder Fællesrådet for danske Tjenestemand- og Funktionærorganisationer, som direkte repræsenterer styrmand og telegrafister.

Vi er altså i den situation, at regeringen på ny oplever, at den overvejende del af danske lønmodtageres organisationer går skarpt imod et regeringsforslag. Det burde egentlig give regeringen anledning til betæneligheder. Lad mig nævne, at i henvendelsen fra Fællesrådet for danske Tjenestemand- og Funktionærorganisationer, hvor man protesterer mod indgrebet, gør man opmærksom på følgende — jeg citerer —:

„Problemet tvungen voldgift, aftale-nævn eller særlig nedsatte nævn har tidligere været diskuteret af lønmodtagerorganisationerne. I den foreliggende situation skal FTF understrege, at LO, Fællesrådet, Fællesrepræsentationen for danske Arbejdsledere og tekniske Funktionærforeninger samt Akademikernes Samarbejdsudvalg, der i alt som medlemmer tæller over 1 million lønmodtagere, i udtalelse af 21. februar 1966 principielt